

Jura Kulakova dēkas Amerikā

"Šoreiz tas vairāk bija darba, ne atpūtas brauciens," par neseno Amerikas apciemojumu bilst komponists Juris Kulakovs. Turp viņi devušies četri — viņš un vēl Nacionālās operas trīs tenori — Nauris Puntulis, Miervaldis Jenčs un Guntars Ruņģis. Ne jau pirmo reizi viņi ceļo tieši šādā domubiedru pulcīnā. Amerika apraudzīta arī pirms diviem gadiem, kad pašu acīm redzēti 11. septembra teroristu briesmu darbi Ņujorkā.

Turpat nedēļu ilgā brauciena mērķis bija svinīgs 25 gadu jubilejas koncerts Latviešu centrā Toronto. Bez tā muzikālā četrtnē sniegusi koncertus Operas ģildē Ņujorkā un Otavā Kanādā. "Mūsu ciemošanās laiks bija ārkārtīgi saspringts, un izklaidēm šoreiz laiku tikpat kā nespējām atrast," Amerikā piedzīvoto atceras Juris Kulakovs. Pakavējies domās un zinoši pasmaidījis, viņš teic, ka izklaides pieteikušās pašas un neaicinātas.

Par gulēšanu jāaizmirst

"Tā kā nedēļas laikā mums vajadzēja paspēt uz dažādām vietām, kuras viena no otras atradās samērā tālu, lielāko daļu ceļojuma pavadījām garos pārbraucienos. Ja šim apstāklim pieskaita klāt laiku, kas bija nepieciešams aklimatizācijai, varu teikt, ka Amerikā jutāmies hroniski neizgulējušies."

Ielidojuši Ņujorkā, četri ceļabiedri vienojušies, ka ekonomisku un personīgu brīvības apsvērumu dēļ viņi pārvietosies īrētā transportā. Un tā nepilnas nedēļas laikā dziedošā mūziķu kompānija veiksmīgi apciemojusi Ņujorku, Otavu un Toronto. "Mūsu dienas režīms bija aptuveni šāds: brauciens no punkta A līdz punktam B. Punktā B vispirms lūkojām pēc nakts mītnes un koncertzāles, kur paredzēta uzstāšanās. Vakarā pēc koncerta tradicionāli tika nobaudīta kāda vīna glāze, neizpalika arī interesantas sarunas ar mūsu tautiešiem ārzemēs. Bet tad gan pārguruši devāmies pie miera," stāsta mūziķis.

Jubilejas pasākuma biļetes bijušas dārgas. Viena biļete uz svinībām Latviešu centrā Toronto maksājusi 100 ASV dolāru. "Vai tās biļetes tik dārgas bija mūsu dēļ? Nu nē taču! Jubilejas reize bija iecerēta ļoti svinīga, ar klātiem galdiem un apkalpošanu. To lielo summu viesiem nācās maksāt par smalkajām vakariņām," smaida Juris un bilst, ka citos viņu sniegtajos koncertos viena biļete bijusi 20 dolāru vērtā.

Juri Kulakovu "noņem no trases"

"Tā kā šis nav pirmais mūsu kopīgais brauciens ārpus Latvijas, jau labi zinām, ko cits no cita varam sagaidīt. Atšķirībā no pārējiem Amerikas braucieniem šajā tika noformēti tikai divi šoferi — Nauris Puntulis un Miervaldis Jenčs. Mani jau pašā sākumā noņēma no trases, bet Guntars Ruņģis vēl no iepriekšējā brauciena, šķiet, nebija izpircis sapelnītos "soda punktus". Kad pēdējo reizi bijām Amerikā, Guntars, kas atzīstams par visnotaļ prātīgu braucēju, ar visu savu apdomīgumu īrēto auto bija pamanījies nedaudz saburzīt. Lai kā tur arī būtu, pārējie tapa tramīgi... Savukārt mans braukšanas stils visiem laikam uzdzēn nervozitāti. Nūūū, man jau patīk temperamentīga un sportiska braukšana! Iespējams, kādam tas šķiet pat nedaudz riskanti," omulīgi izsver Kulakovs. Tiesa, ceļojums šoreiz noritējis bez starpgadījumiem. Ceļu policija latviešu viesus tā arī nav aizturējusi, nav saņemtas arī soda kvītis.

Līdzīgi kā pirms diviem gadiem, arī šajā braucienā ar mašīnu izbraukātas visas lielākās pilsētas. Bet sevišķi spēcīgi iespaidi gūti Ņujorkas vēsturiskajā centrā Manhatanā. "Ar Amerikas pilsētām ir tā, ka parasti tur ir centrs ar debesskrāpjiem, bet apkārt plešas vai nu interesantāki, vai neinteresantāki rajoni. Tās ir diezgan lielas platības, un jāteic, nekā tāda ļoti aizraujoša nav. Tiesa, Ņujorkas Manhatana tik tiešām pārsteidza! Tas mums šķita kaut kas īpašs, un šoreiz pat noriskējām un iebraucām tur ar mašīnu."

Satraucošie piedzīvojumi Manhatanā

"Manhatanas apmeklējums mums visiem bija satraucošs piedzīvojums. Manhatana, manuprāt, ir viena no tām vietām, ko katrs kaut reizi mūžā vēlētos apmeklēt. Augsto namu ieskautajās, plašajās avēnijās mēs gan

nedaudz apmaldījāties... Tikmēr vagojām ielas, kamēr attapāmies tādā kārtīgā Bronksas rajonā. Un tur, kā jau visos Ņujorkas rajonos, rit sava, autonoma dzīve, kur darbojas svešiniekiem ne pārāk labi izprotami likumi. Tur valda milzīga nevērtība, un skati, kas dažkārt pavērās mūsu acīm, tik tiešām bija iespaidīgi. Taču drošības ziņā nejutāmies apdraudētāki kā pie mums Maskavas rajona Rumbulas vairumtirdzniecības bāzē. Bet satraukums bija, un par to liecināja gan fotografēšana pa auto loga spraugu, gan makten veiklais veikala apmeklējums.

Uz Ņujorkas vēsturisko centru mēs devāmies ar konkrētu mērķi — bija iecerēts apmeklēt kādu lielu elektrotehnikas veikalu. Vēl pirms brauciena internetā bijām izstudējuši, ko katrs vēlētos iegādāties, tāpēc, nonākot veikalā, nekāda lielā modeļu salīdzināšana vairs nenotika. Mūsu četrrotne ļoti operatīvi izšķīda lielveikala plašumos, un īsā laika brīdī kārotais tika iegādāts. Mans guvums bija portatīvais "Macintosh" dators, kuru uzdāvināju meitai dzimšanas dienā," iespaidos dalās ceļotājs.

Ciemošies, bet ne dzīvot

Šajā rudenī Kulakovs kopā ar trīs tenoriem atkal nolēmis doties uz Ameriku. Tas būs jau nopietnāks, aptuveni mēnesi ilgs brauciens. Taujāts par savām simpātijām pret šo milzīgo zemi, mūziķis saka tā: "Es nevaru teikt, ka šajā zemē kādreiz būtu vēlējies dzīvot. Nu, negribētu es tur dzīvot! Ciemošanās — tas ir kas cits. Mūs, māksliniekus, vienmēr šeit sagaida laipni, arvien varam tikties ar interesantiem ļaudīm... Bet ikdienu tomēr ir ļoti rutinēta. Amerikā dzīve rit mierīgi — māja, darbs, māja... Tādā ritmā cilvēki dzīvo diendienā. Ievēroju, ka pat mobilie telefoni šeit nav cienā. Viņiem pēc tiem nav nepieciešamības. Cits citu sazvana vai nu mājās, vai darbā."

Kulakovs stāsta, ka viens no spilgtākajiem un emocionāli nepatīkamākajiem piedzīvojumiem gadījies muitā. "Jaunā kārtība ir tāda, ka Amerikas muitas punktos visi ieobraucēji tiek nofotografēti, viņiem noņem pirkstu nospiedumus. Kārtība šeit valda ļoti stingra. Varbūt ne tik drakoniska, kā to piedzīvojām iepriekšējā braucienā, kad Amerikā bijām tieši tajā laikā, kad teroristi sagrava Dvīņu torņus. Tad pirms kāpšanas lidmašīnā mums nācās novilkot pat zeķes. Tomēr..."

"Skaties uz mani! Stāsti!"

"Lai pēc lidojuma izietu muitas kontroli (ja no lidmašīnas neesi pamanījies izkļūt viens no pirmajiem), mums nācās stāvēt garā rindā. Uzgaidāmajā telpā gaiss sasmacis, bet cilvēku rindā aptuveni trīssimts. Rindas pakālgalā nostāvējām stundu, un, kad nokļuvām līdz kontrolpostenim, no tās burzmas jau biju krietni apdullis, kā arī noklīdis no pārējiem. Mani ceļabiedri bija aizsteigušies tālu priekšā, un tad nu muitnieks sāka mani tirpināt: "Uz kuriem brauc? Pie kā apmetīsies? Kāds ir brauciena mērķis?" Uz vaicāto atbildēju, ka mēs vispār dodamies uz Kanādu! To dzirdot, muitnieks sāka ausīties, sak, kādi "mēs"? Tā kā ceļabiedrus vairs parādīt nevarēju, muitnieks uz mani blāva kā uz skolas puiku: "Skaties uz mani! Stāsti! Parādi biļeti uz Kanādu! Kā — nav?" aizkaitināti bija muitnieki. Un tajā brīdī es nūdien sajutos neomulīgi. Bet viss beidzās labi, citādi mēs šeit nesēdētu un nerunātu..." neseno ceļojumu uz Ameriku atceras Juris Kulakovs.